

Zeynep Uzunbay

Yokuş Aşağı Portakallar

Roman

Arzu

Gördüğüm rüyayı anlatırken bile sözcüklerime, sesime bakan, yürüyüşümü, oturuşumu gözleyen biri var; Tanrı gibi, anne baba, öğretmen, sevgili gibi... Kedi köpek kılığında, hatta bir karınca, bir saman çöpü, tavadaki bir çizik, duvardaki bir gölge, buluttaki resim. Her zaman kötü değil, yorulduğumda ben duruyorum o devam ediyor hayata. En kaygan zeminde bile tutuyor beni. Boşluğu ve boşluğumu bununla dolduruyorum. Saçlarımı ona tarıyor, ona yürüyor, ona bakıyorum. Yalnızlığı öğreniyorum.

Şimdi, bir top beyaz güle benzeyen şu bulut mesela, o anlatıyor beni bana:

Karı eriten kan damlalarına, sonra da bana baktın. Başparmağından sarkan et parçasını usulca yapıştırdın yerine. Zaten tutuşmayacaktınız dedin, vurdukça eğilen, sünen nemli odun parçalarına. Acıacak bir durumun yoktu. Bu çekilebilir, dozunda acıdan koparacağın hakların vardı, biliyordun. Neredeyse mutluydun. Keseri kolumun altına alıp girdin içeri.

Bulutun sesi kısıldı. Şimdi dağları açan, dağları kapatan şu perde alıyor sözü:

İpek'in bu günler için hazırladığı kutuyu açtın; ağrı kesiciler, ateş düşürücüler, antibiyotikler, öksürük şurubu, akrep serumu, şırıngalar... Başını kaldırıp bana baktın. Kapalıydım. Sargı bezinin ucunu makasla ikiye ayırıp dişlerinin yardımıyla gevşek bir düğüm attın parmağına. Tetanos aşısı şarttı. Şart mıydı? Şarttı! Battaniyeye sarınıp sedire oturdun. Gözlerini kapadın, kuruyan dudaklarını ıslattın. Soğuk hava iştahla yapıştı ıslaklığa.

Karanlık şimdi de:

Biri üfleseydi parmağımı. Biri mi? Kim olursa mı? Herhangi biri niye üflesin ki zaten? Üflüyormuş gibi yapar, üflediğini sanırsın. Kim? Ömer mi? Üfff diyorsun.

Sabah olmuş. Uyanıyorum. Birlikte uyuyup uyanalım diye aldığım radyo, dağlardan başkası da bakar diye astığım perde; rengi, biçimi, sesi olan her şey uyanıyor.

Uzun, çetin bir yolculuk olacak, sıkı giyin, diyen demir kapı kolu alıyor sözü bu sefer:

Bana ve bana ve bana bakıyordun. Uzun aralıklarla kırpıştırıyordun kırpiklerini. Her kırpışmada benim içinde olduğum duvarla, yan duvarın oluşturduğu köşe çizgisinden yukarı kayıyordu gözlerin. Tavanda biraz oyalanıp yine bana, yine bana, yine bana dönüyordun. Kalktın, burnunu çekmen gerekmediği halde çektin. Gitme derdinde olan herkes yapar bunu. Burnunu çeker ve o sesi duymak ister. İç çekişle karışık bir sestir. Yalnız insan sesidir. Çivi çakıp ip gererek oluşturduğün askıdan kabanını, yün atkını aldın, giyindin, sarındın. Tam elini uzatacaktın ki kerpice daha fazla tutunamayan çivilerden biri çıktı. Askılar, ipin boşta kalan ucuna doğru kaydı. Yere yığılan gömleklere, eteklere baktın. Döndüün, sargının sonlandığı, kurumuş kan lekelerinin görüldüğü etini soğukluğuma bastırdın. Pıt pıt pıt... Nereye? Dönecek misin bilmem.

Pıt pıt pıt:

Buradayım. Buradasın. Buradayım. Buradasın. Kalbinim senin. Yaşıyorsun.

Hazırım. Kapıyı kilitleyip silik kurşunkalem çizgileriyle ayrılmış gibi duran karlı dağlara baktım. Düzlükteki tek tük karlı ağaçlara çevirdim gözlerimi. Mezarlıktan kıvrılan patika belli belirsizdi.

Evin duldasından çıkınca ayaz boynumdan koynuma aktı. Atkımı iyice sıkılayıp hızlandım. Mezarlık, tam silinememiş beyaz bir kâğıt gibi yer yer lekeliydi. Karın tam örtemediği mezar

taşları eğreti, yarım harflere benziyordu. Şimdi arkamdan bakan köy, asfalt yola döndüğümde beni kaybedecekti. Dönüp silik evlere, bacalardan çıkan bulutsu dumanlara baktım: “Gelmeseydin asla anlayamazdım!” dedim. Ne anlamıştım ki? “Söyle, ne anladın Arzu?” diye direttim. Harfler kımıldadı içimde. Bir cümle vardı, evet ama sessiz harflerinin çoğu ya eksik ya da yarım. Döndüm, köyün dışındaki asfalta doğru yürüdüm.

“Dağlar,” dedim fısıltıyla. İçim aralanıp hemen kapandı. “Dağlaaarrrr!” diye inledim. Doyamadığım bir kucaklaşmayı bırakır gibi yarım bıraktım inlemeyi de. Yürüdüm. Dağlara layık ses çıkmıyordu ağzımdan, bağırıyordum. Dağlar, ayazı içine çekip kesik kesik üfledi yüzüme. *Buradayım ve hiç yoktan iyiyim.* Böyle düşününce ağırlığım biraz hafifledi.

Beklerken, Esat Mahmut’un *Dağları Bekleyen Kız* romanını hatırladım. Annemin kitaplığı düzenlerken atmak için ayırdığı kitapların arasında görmüştüm. Okumasan da olur deyince okumam şart olmuştu. Aşk acısıyla dağlara çıkıp eşkiyaya karışan Zeynep’i sevmiştim. Şimdi ben de dağlarda otobüs bekliyordum.

İpek’ten döndüğüm bir gün, otobüs iki dağın arasında durmuş, bir kadını almıştı. Hiç kimse hiçbir şey söylememiş, herkes başını çevirmiş, şoför hiçbir şey olmamış gibi yola devam etmişti.

Unutamamıştım. Yüzü çürük içindeydi. Saçı eşek traşları dediklerinden... Çekip oturtmuştum yanımdaki boş koltuğa. Gözlerini gözlerime bağlamış, o garip ışıltıyı tüm gövdeme içirinceye kadar da çözmemişti. Çiçekleri solmuş basmanın yırtılan yerinden pembe bir sıvıya bulanmış bacakları görünüyordu. Islanan koltuğu entarisinin ucuyla silip öyle inmişti otobüsten. Aynı yerde indik diye sevinmiştim. İpinceydi. Sanki sadece yürüyormuş gibi yapmış, rüzgâr da onu alıp önce mezarlığa, ardından aşağıdaki dere boyuna kondurmuş, sonra da saklamıştı.

Otobüs hızla geçti önümden. Şoför el kaldırdığımı görmedi mi? Gördü. Yolcular alınlarını cama dayayıp bakmadılar mı? Baktılar. Niye durmadı şimdi bu demeye kalmadı yavaşladı, geri geri gelip önümde durdu.

“Şöyle geç otur, bacı,” dedi muavin. Muavinin gösterdiği yerden kalkan adam arkalara doğru yürüdü.

Yanına oturduğum kadın tülbindini ağzından çekip, “Geçmiş olsun,” dedi.

“Kesildi de, hastaneye...” dedim sarılı parmağımı kaldırarak.

Eğer sadece bir noktadan birkaç saniyeliğine görünüp kaybolan köyü gösteremezsem, bu güzel bacı tülbindini yeniden ağzına çekecek, yetmezmiş gibi eliyle de iyice bastırıp yüz çevirecekti benden. Uzanıp işaret parmağımı cama dayadım:

“Bekle bak, birazdan görünecek çalıştığım köy.”

Kadın sadece gözleriyle değil, şaşırmış çocukları gibi açılmış ağzıyla da bekledi.

“İşte burası!” dememe kalmadan Kuşkaya’nın evleri koca bir kaya kütleyle kapandı.

Görmüş müydü? Yaşasın, görmüştü! Bazıları göremiyordu ama o görmüştü. Biz iki kadın sıkılgan bir neşeyle kımıldandık. Onun gözleri, *sen akıllı, iyi, namuslu bir kızsın* diyordu. Benimkiler *aaahhh ah*’ların ucundan çiçekli çiçekli gültüyordu. Yok, o kadar acımıyordu elim. Öğretmenin odunu kesilip hazır edilmez miydi hiç? Çok ayıp etmişlerdi çokook. Bu yol böyle bir yoldu. Bir saate kalmaz İpek’le doya doya sevinecektik.